I et Lokale ovenpaa fandtes Husholdningsafdelingen, ledet af Frk. Rasmussen, Haraldsborg Husholdningsskole, med Bagekursus hver Dag fra 2—5, samt Væstuen, hvor Frkn. Berg haandteredeRok og Væv, og hvor Fru Salling, Ribe, udstillede vævede Tøjer fra sin Væveskole. Heroppe fandtes endvidere en henrivende japansk Tesalon, et mere ordinært Lokale og den hyggeligste og fuldstændigste gamle Bondestue fra Holbergs Tid.

Selvfølgelig fandtes der ogsaa Tombola med mange smukke Gevinster, Byens Gartnere havde dekoreret Lokaler og Trappegange med smukke Planter og Træer, hvad der gjorde et festligt Indtryk; det var da ogsaa almindeligt at høre overraskede og beundrende Udbrud fra de besøgende, ligesom den lokale og Nabobyernes Presse var ivrig efter at anbefale Publikum at gæste Udstillingen.

Besøget var da ogsaa særdeles godt, og det pekuniære Udbytte svarende dertil.

Foruden dette blev der hos D. K. Esbjergkreds tilbage en almindelig Glæde over det gode Resultat og en taknemlig Følelse overfor Institutioner som Kæhlers Keramikfabrik, de københavnske Porcelænsfabrikker, — Kunstindustrimusæet, — Dansk Kunstflidsforening og alle de private Folk, i By og paa Land, som saa beredvilligt og elskværdigt støttede Udstillingen.

Marie Espelund.

Kvindekunst paa Foraarsudstillingen.

—o—

Kun godt en Sjettedel af de udstillende danske Malere paa Charlottenborg er Kvinder, saa her kan Manden ikke klage over Paatrængenhed fra vort Køn.

Man maa lade de kvindelige Malere, at de gennemgaaende er dygtige, om vi end kunde længes efter det fremragende.

I Reglen kan man uden Benyttelse af Kataloget fornemme, naar Billedet er malet af en Kvinde, hvad end saa Emnet er, thi de virker gennemgaaende bramfri og nænsomme for de smaa Iagttagelser uden Effektjageri; at kunne naa en L. A. Rings enkle Dygtighed er forøvrigt ogsaa et Maal og mere værd end Tragten efter det sære.

Humør er der derimod ikke meget af, og noget saa morsomt som Maleren Johnsens Selvportræt kan en Kvinde endnu ikke hitte paa, for ikke at tale om Julius Paulsens Billede af ham selv; hun kan daarlig være vittig, vogter sig for Overfladiskhed og er maaske tilbøjelig til at tro, at den flotte løse Malermaade, Johnsen anvender, er Skødesløshed, hvor han tvertimod med sikker Haand anbringer sine spredte Farveklatter, just paa de rigtige Steder, hvorved han vel ikke opnaar den endelige Form, men et livligt Hele. Dog, vi skal ikke imitere, hvad en Professor nylig har beskyldt os for, — men ad vor egen ærlige, stenede Vej — naa Stjernerne.

Der er nu først at nævne vore 5 solide Støtter, der fra 1899 har Ret til at udstille 4 Arbejder uden Censur.

Anna Ancher med sin hyggelige „skrivende gamle Dame", *Anthonore Christensens* glødende „Pelargonier", *Augusta Dohlmanns* fine Frugter, *Bertha Wegmann* med sine gode Portrætter og *Emilie Mundt*, der er trofast mod sine Børnesujetter.

Den sjette udenfor Censur er *Bertha Dorph*, som med al sin Dygtighed ikke altid varmer, — der er lækre Farveharmonier, ikke en falsk Tone, harmoniske Mennesker, billedskønne Børn, arrangerede Dragter, Glas og Ramme — kort sagt alt — man bliver lige saa benovet, som naar man skal beundre den sixtinske Madonna i Dresden — Ordet for-

Den nye Kjole.

Af *G. Colmore*
i »Votes for Women«.

»Jeg har *aldrig* set Mage«, udbrød Stupigen.

»Heller ikke jeg,« sagde Kokkepigen.

Ja, det *var* virkelig en henrivende Kjole! Alene den Æske, den var leveret i: dyb rosa med »Madame Epatante« skrevet tværs over Laaget fra det ene Hjørne til det andet i flotte snørklede Sving, var nok til at faa Tænderne til at løbe i Vand. Fint, let Silkepapir, foldet sammen her, stukket ind der, vidnede om den Omsorg, hvormed »Madame«s Hjælpere havde behandlet Kjolen ved Indpakningen.

Det var en Eftermiddagskjole af et halvt gennemsigtigt Stof, en eneste skøn Harmoni, hvis Hovedtone var blaa.

Laura, som da det første Lag af Papir blev fjernet, sagde, at hun *aldrig* havde set Mage, sagde det samme igen og igen, da endelig Kjolen laa paa hendes Frues Seng fuldt udbredt, og hun tilføjede: »Jeg har altid haft en Svaghed for blaat«.

»Det er din Farve«, sagde Parkins, idet hun saa kritisk paa hende. »Du er lys ligesom *hun*. Se, rødt, det er nu min Farve. — Naa, jeg maa rubbe mig nu.«

Parkins for ud af Værelset, medens Laura blev tilbage alene med den smukke Kjole. Hun følte paa den her og der, fordybede sig i dens Enkeltheder og svælgede i det henrivende Hele, som den fremstillede. Hun kunde se sig selv i Spejlet ved Siden af Sengen. Ja vist passede hendes Ansigt til denne Farve, men at eje en saadan Kjole var en Tanke, der laa langt ud over, hvad hun turde haabe. At bære den var naturligvis ogsaa en Umulighed men — hun saa igen ind i Spejlet og igen paa Kjolen — prøve den — se, hvordan den sad — —! Hun var af samme Højde som sin Frue, havde samme Figur og Ansigtsfarve. Og denne Frue var ude at spise Frokost og vilde ikke komme hjem, i hvert Tilfælde ikke før om en halv Time, og Parkins havde travlt nedenunder! — — — Prøve den, — — — kun en eneste Gang! Have den paa blot i 5 Minutter! Blot for at se, hvordan den sad, og om den klædte hende.

Den passede hende, som om den var syet til hende. Nej, hvor hun saa nydelig ud! Det bløde Chiffon-Stof faldt i dybe drapperede Folder. Hun var jo ligefrem saa slank som et Kosteskaft og næsten lige saa smuk som — — — sin Frue.

Hun var saa optaget af sig selv, at hun slet ikke saa, at samme Frue stod i Døren og betragtede hende ef-